

τὴ χτυπήσῃ, μὰ δὲν προφταίνει. Ὁ κερροστάτης πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι του, σπάει τὸ φλυντζάνι καὶ ὁ Κωστῆς σωριάζεται στὴν πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι πίσω).

Δέσπ. (πειέεται ὀλόρθη). Τί εἶνε; ... Κωστῆ!.. (καμμία ἀπάντησῃ). Κωστῆ!.. (ὄρμαίει, τὸν πιάνει, τὸν κουνεῖ ἀλαφρά). Κωστῆ, Κωστῆ... μ' ἀκοῦς;

Κωστ. (φαίνεται πὸς καὶ θέλει νὰ πῆ).

(Μπαίνει ἢ Νίτσα σιγὰ - σιγὰ μὲ σάρπα στὸ κεφάλι).

Νίτσα Μπα!... δὲν κοιμήθηκαν ἀκόμη; (πλησιάζει λίγο).

Δέσπ. (γρήγορα, μὲ λαχτάρα). Μ' ἀκοῦς, Κωστῆ, μ' ἀκοῦς; Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμπῆκε ὁ πατέρας καὶ...

Κωστ. (μ' ἓνα μικρὸ σπασμό, μένει μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ στήθος).

Νίτσα (μιμικὴ σκηρῆ: βγάζει τὴ σάρπα τῆς μάνι - μάνι. Μένει κατάπληχτη). Παπποῦ!..

Δέσπ. (τοῦ ἀνασηκώνει μὲ προσοχὴ τὸ κεφάλι). Κωστῆ, χρυσέ μου σύντροφε... μ' ἀκουσε;

Νίτσα (πιάνοντας ἀλαφρὰ τὴ Γιαγιά τῆς ἀπ' τὸ μπράτσο:) Γιαγιά... ὁ Παπποῦς κοιμήθηκε... δὲ σ' ἀκούει πιά!.. (γονατίζει καὶ ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας κλαίει).

Δέσπ. (τοῦ ἀγκαλιάζει τὰ γόνατα βαθιὰ πικραμένη). Γιατί νὰν τοῦ τὰ πῶ... γιατί νὰν τοῦ τὰ πῶ;... (κλαίει).

[Ἀ ὕ λ α ί α]

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΔΑΦΝΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

Κάποιοι λύκον τὸ λαιμὸ ἓνα κόκκαλο εἶχε φράξει, καὶ ὁ καλὸς σου ἀπὸ πνιγμὸ κόντευε νὰ τὰ τινάζῃ.

Μὰ γιὰ τύχη του καλὴ — νά, ἓνας Γερανὸς στὸ πλάι· καὶ ὁ Λύκος τοῦ μιλεῖ καὶ βοήθεια τοῦ ζητάει:

— Γερανέ μου νὰ χαρῆς, ἔλα, πρὶν τὰ κακαρώσω, βγάλ' τὸ κόκκαλο ἂν μπορῆς καὶ ρεγάλο θὰ σοῦ δώσω.

(Παράφρασις)

Μέσ' στοῦ Λύκον τὰ λαιμὰ τὸ κεφάλι ἐκεῖνος μπάζει, μὲ τὸ ῥάμφος πολεμᾷ καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ βγάζει.

— Τὸ ῥεγάλο δός μου, ντέ! λέει τοῦ Λύκον· ἄειντε, γιὰ σου. Καὶ αὐτός: — «Βρὲ κοντεντέ, εἶσαι, λέει, μὲ τὰ σωσιά σου;

«Μωρὸ δὲν φτάνει ποῦ γερὸς βγῆκες ἀπὸ Λύκον στόμα, μόν' γυρεῖεις σοδαρωῶς καὶ ἄλλη πληρωμὴ ἀκόμα;

Κ. Φ. ΣΚ.